

Col·laboració

Crítica del crític?

es pot ser crític comptant amb l'obligació d'haver de llegir tants llibres al mes?

Pot ser justa la crítica del crític quan pretén sobreposar-se a la relativitat i feblesa humanes que de tant en tant ens aconsellen de deixar de llegir o que fins i tot ens poden fer veure una mateixa cosa, segons el dia i el moment, blanca o negra?

Pot ser crític un crític també autor que envaja que el seu "críticat" surti a la premsa o a la televisió i ell no? O que l'altre tingui do de gents i ell no?

Quants cops els crítics jutgen a partir del que ells haurien escrit —del que ells haurien volgut escriure— i no pas respectant i capbuscant-se en el cervell, la personalitat, la poesia, la recerca i l'agonia alienes? Per què hauríem de creure en déus immisericordes i omnipotents, més enllà de la nuesa del nostre mirall (afegiu-hi vuit o deu ulls amics), únic déu?

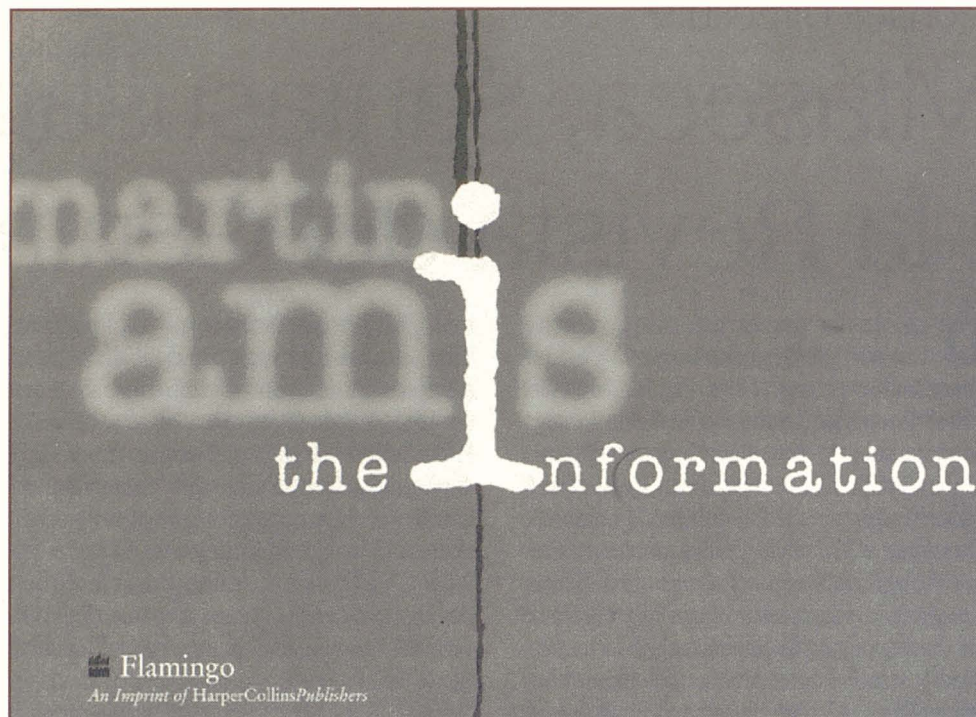
Per què, si l'escriptura autèntica beu d'un sol mot, la necessitat, els crítics sovint pretenen erigir-se en necessitat de necessitats, sempre per damunt del bé i del mal, i anteposant la seva rúbrica a l'obra en si?

Quantes vegades el crític desfoga en realitat la seva mala bava, recels i/o impotències personals? Quantes vegades el llibre on s'acarnissa li serveix d'excusa per a manifestar dissimuladament el propi autoodi?

El plec d'erudició amb què ens acostumen a embafar, no resulta una altra coartada per camuflar el seu verí, gotetes de sumptuos elixir a fi de distreure'ns de la bilis del seu fals laberint?

És lícit fer la crítica d'un altre crític autor, sabent que al cap de poc tu passaràs a ser el criticat i que, per tant, t'estàs jugant les llors?

Pot ser crític un crític que no dubta? És persona qui no dubta? Tanta saviesa aparent i tant de dogmatisme, no amaguen una profunda inseguretad en ell mateix? La duresa més enllà del límit i el complaent i contumaç exercici de lapidació pública, absent qualsevol indici de tendresa o de subtilitat,

Martin Amis, l'"enfant terrible" (?) de la literatura britànica, postula que «No és suficient amb triomfar; els altres, a més, han de fracassar»

no palesen la traïció que autoarrossequen? Els crítics-autors que perceben/segueixen la consigna de Gore Vidal i Martin Amis «No és suficient amb triomfar; els altres, a més, han de fracassar», desitjant veure els llibres dels hipotètics escriptors rivals en la secció de saldos, amb quina ètica gosen criticar?

Pot haver-hi racionalitat sense sensibilitat? A qui serveix la sensibilitat òrfena de racionalitat?

La insinuació no obre molts més camins i esdevé així mostra diàfana d'intel·ligència? Per què tots els crítics solen ser homes?

Per què tants companys i coneguts comenten "Ja t'hem vist al diari, o a la televisió..." i no pas "ja t'hem llegit"? La crítica estimula i incita al que de debò hauria d'interessar, la lectura?

Porteu-me el crític d'un bar, i almenys ens estimarem la compartida copa de vi o de xampany. No hi ha crítica —ni vida— sense amor. No hi ha crític autèntic si no parteix de no poder estimar prou.

La lucidesa és la mare del nen vertader que tots duem a dins.

■ PERE PRADA I SOLER

(16 DE MARÇ DE 1996-2,4,8,11 I 13 DE MAIG)

CAFÈ del CENTRE

El Cafè del Centre
és obert
de 4 de la tarda
a 10 de la nit